

## Méltatlankodjunk.

Írta: *Bédy-Schwimmer Rózsa.*

Azt kívánják tőlünk: izguljunk. Változzunk Dobó Katicákká, egri nőkké, Zrínyi Ilonákká. Főzzünk szurkot, készüljünk csatára. Drága férjeinket védjük, jó fiainkat tüzeljük harcra, derék kurucokat lelkesítsünk küzdelemre, dicsőséges, viaskodásra.

Es mi idegenül, hideg gyanakvással, fáradt bizonyossággal állunk „hőseinkkel” szemben. Méltatlankodjunk? Min? Azon, hogy egy az ország fegyveres hatalmával és pénzével korlátlanul rendelkező fanatikus elszánt szétütött közöttük, kirúgta őket a parlamentből, törvényt csinált nélkülök, ellenük? Hogy meglevő törvényeket semmibe se vett, jogokat elkobozott és más eféle virtussal megmutatta az ellenzéknek, hogy mégis csak a kormánypárt a legény a csárdában? Hogy sajtójukat presszionálja, terrorizálja, saját sajtójában hazudtat, ferdített, elhallgattat? Ez bősziítsen fel bennünket?

Igaz. Mindez: irgalmatlanul nagy bűn. Gyalázatos erőszakosság, vétkes arcucsapása a jognak és igazságnak. Métélyezés.

De azért ugyan miért izgasson bennünket asszonyokat ez az ügy különösebben, miért lelkesítsen bennünket „hőseink” megkoszorúzására?

Hát nem hétköznapi históriáról van szó? Tessék csak egy kicsit körülnézni. Tessék csak felvenni a hősök és Tiszáék Röntgenképét. És tessék a képeket felírás nélkül egymás mellé kirakatba tenni.

Sasszeme legyen annak, aki különbséget tud tenni közöttük. Hengegők, erőszakosak, brutálisok a náluknál gyengébbekkel szemben, megalkuvók kétrégtörbülők, minden árulásr

készek az erősebbekkel szemben. Mind a két fél egyformán.

Az ellenzéki hősök és táboruk felejthetetlen leckét adtak Magyarországnak asszonyainak abból: mit is várhatnánk az ő uralmuktól. Ezek a hősök nemi egyeduralmat akarnak. Ezek a hősök *szégyelték* magukat, hogy népgyűléseiken nők is szót kívántak emelni. Ezek a hősök egyáltalában szégyelik, hogy a nők nem tekintik egyetlen élethivatásuknak fehér ruhába bújni és a hősöknek csokrot átnyújtani. Ezek a hősök törvényt akarnak továbbra is csinálni rólunk, nélkülünk. A mi adónkkal, a mi munkánkkal rendelkezni akarnak, megkérdezésünk nélkül, tiltakozásunk ellenére. Sajtójukban a mi dolgainkat ép úgy agyonhallgatják, ép úgy elferdítik, mint a náluknál most erősebb kormány velük bánik, a maga sajtójában.

Most kezdjünk méltatlankodni? Mert véletlenül és kivételesen rájuk jár a rúd? Hát hiszen méltatlankodunk mi eleget. Egész életünkön át. Minden nap minden órájában. De nem fájhat nekünk azoknak a feje, a kik állandóan fájlaltatják a mienket. Parányi a velük esett sérelem a mi állandó sérelmünkhöz viszonyítva.

Az „alkotmány védelmére” buzdítanak bennünket. Hát van nekünk asszonyoknak alkotmányunk? Nem dobálták ki belőle a magyar asszonyokat 1848-ban az utolsó szálig?

Bezzeg védenénk, ha volna mit. Az anyaroszlán erejével, a nőstény-sas elszántságával. Mint ahogy a finn asszonyok a finn férfiak oldalán, hősies elszánt harcot vívnak nemzetük fenmaradásáért, javaikat és gazdasági létüket biztosító alkotmányukért.

Utálunk *minden* erőszakosságot s azért nem tudunk könybelábadni azért, aki mindaddig rugdossa a nálánál gyengébbet, amíg egy erősebbtől maga is rúgást kap és e rúgás megtorlására részvétet és segítséget kér azoktól, akiket addig ő rúgott és a kiket fokozott dühvel rúg majd újból, ha a maga sebeitől kigyógyult.

Az egyesült ellenzék törvényjavaslata, a melyet a szociáldemokrata párttól gr. Károlyi Mihályig az ellenzék minden árnyalata elfogadott, a miben van szellemi cenzus, van vagyoni cenzus, van választójog az analfabéták számára is: ez a fattyújavaslat van olyan komisz, van olyan erőszakos, mint az a komisz erőszak, amelylyel Magyarország Cézárja megsértette az országot.

Szörnyűnek, barbárnak tartunk *minden* erőszakosságot. Egész szervezkedésünk a társadalmi erőszak elleni lázadás. Erőgyűjtés civilizáltabb állapotok teremtésére. Olyan parlamentáris viszonyok teremtésére, a melyekben nem a csendőr, rendőr és katona, de nem is a síp meg a trombita dönt, hanem a becsü-

letes belátás, az önzetlen jóakarát, a nép szükségleteinek világos felismerése. Ilyen civilizált állapot csak az emberi parlamentben uralkodhat, a melyben az erőszak romboló erejét a nő „jóléti” akarata ellensúlyozhatja.